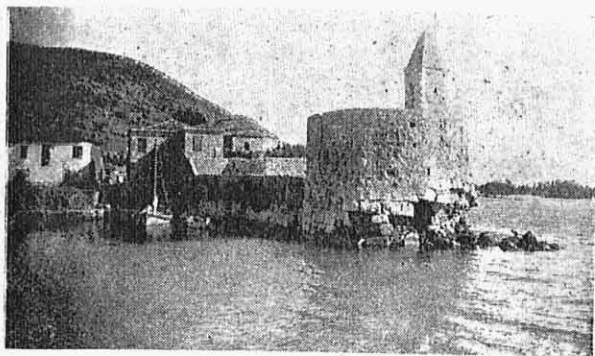

φορὲς ἔγινε καὶ θὰ ξαναγίνη ἔνδοξο λάφυρο αἵματηροῦ πολέμου! Μὰ νά, πὺν γίνεται μιὰ φορὰ καὶ εἰρήνης λάφυρο, χαρᾶς πεσκέσι. Προῖκα γίνεται τῆς βασιλοπούλας Θάμαρ κ' ἔτσι τὸ παίρνει ὁ Ταραντῖνος Φίλιππος. Βασιλικὸ καστέλλι γράφεται στὸ προικοσύμφωνο κ' ἡ σημαία μὲ τὰ κρῖνα τῶν Ἄνδεγαυῶν κυματίζει πολλὲς δεκαετηρίδες στὰ περήφανα μεντένια του. Οἱ Ἀρβανίτες φύλαρχοι τὴν κατέβασαν. Οἱ Βενετσάνοι διώξανε τοὺς Ἀρβανίτες. Στὸν Αὐτοκράτορα τῆς Πόλης πῆγε πάλι. Μὰ ξανά στους Βενετσάνους τὸ πού-

Εἰκ. 1. — Βενετσάνικος Πύργος τοῦ Λιμένος.

λησε — πεντακόσα δουκάτα! Ξεπεσμός. Βασίλεια πὺν ἀρχίζου νὰ πουλᾶνε τὰ κάστρα τους πολλὴ ζωὴ δὲν ἔχουν. Ὅμως τὰ κάστρα τί τὰ μέλλει; Φρουρὰ φτάνει νᾶχουν κ' ἄς μιλάει ὅποια γλῶσσα θέλει! Σημαία φτάνει νὰ κυματίζει στὸν ψηλότερο πύργο τους κ' ἄς ἔχει ὅποιο καὶ νᾶναι χρῶμα! Πόλεμοι φτάνει νὰ γίνωνται κάτω ἀπὸ τὰ τείχη τους κ' ὁ ἰσχυρότερος θᾶναι πάντα ὁ νικητὴς! Νὰ ζοῦνε θέλουν τὰ κάστρα καὶ χωρὶς πόλεμο δὲν ἔχουν ζωὴ. Ποιὸς θὰ νικήσῃ δὲν τὰ νοιάζει.

Τάχα γιατί τὸ Κάστρο τοῦ Ἐπάχτου ἔχθη νὰ πιάσῃ μὲ